

høieste Grad Krøblinger og utjenstdygtige til at erhverve det daglige Brød, uden at man bestemt kan paavise, at det hidrører fra deres Saar. Det kan gjerne stamme derfra alligevel af indirekte Aarsager, Svækkelse, som ad Umveie kan have gjort sig gjældende, rheumatisk Tilstand, som har medvirket, saa naar man tager Alt i Alt i Betragtning, er man ikke i nogen Tvivl om, at det er hans Deltagelse i Krigen, der har skabt hele den ynkkelige Tilstand, hvori han er kommen, medens der dog mangler egentlig juridisk Bevis for Kausaliteten der imellem. Under saadanne Omstændigheder forekommer det mig, at Invalidbestyrelsen har fuld Rettiggelse til at tilkjende en saadan gammel, brav Soldat, der ærlig har opoffret sig for Fædrelandets Kamp, Pension. Og jeg vil sige, at jeg for mit Vedkommende ikke vilde lægge stor Vægt paa, om Kausalforbindelse er til Stede eller ikke. Er det en Mand, der virkelig har opoffret sig for Fædrelandet og paa sine gamle Dage kommer i en saadan Stilling, at han trænger til Hjælp, saa vilde jeg for mit Vedkommende omtrent være lige saa stærkt opfordret til at yde saadan Hjælp, hvad enten Aarsagsforbindelse er til Stede eller ikke. Men under alle Omstændigheder tror jeg ikke, at man af Frygt for, at et saadant enkelt Tilfælde skulde indtræde, skal indskrænke eller nulle at indskrænke den størst mulige Frihed for Invalidbestyrelsen til at yde Understøttelse, naar ellers Omstændighederne ere af den Bestaaffenhed, at der kunde være Opfordring dertil. Men paa den anden Side maa jeg ogsaa erkjende, at der ikke derpaa, at der af humane Hensyn og alle de forskjellige Grunde, som jeg har nævnt, tiltaas Invalidpension fra Regjeringen, bør bygges et Heiskrav for det paagjældende Individ, som gennem Domstolene gives en videre Udstrækning, end Administrationen har havt til Hensigt, thi det vil naturligtvis have til Følge, at Administrationen bliver betænkkelig ved at anvende sin Myndighed paa den Maade. Det er min Opfattelse, at den stærke Tendents, der har været til at gjøre Invalidunderstøttelsen til et fast Levebrød for Landets Procuratorer, den bør vi ikke understøtte.

Klein: Efter at have hørt den høitærede Finanzministers Svar paa mine Bemærkninger, vil jeg kun tillade mig at henstille til nærmere Overveieelse, om man ikke kunde komme ud over den Vansteligheid, som jo erkjendes, at være til Stede i § 3 første Punktum, derved, at man enten regnede den paagjældende Frist fra Svarets Afsendelse eller — hvad jeg vilde anse for at være be-

dre — fra Svarets Modtagelse, idet det forekommer mig, at det ikke vil være vanstelig at indføre en Forretningsgang, hvorved det bliver muligt at konstatere, naar Svaret er modtaget. Derfor man vil bruge den Fremgangsmaade, at lade Svaret meddele til den Paagjældende ad officiel Vej, vil man jo let kunne faae konstateret, naar Svaret bliver modtaget. Hvad sidste Punktum af § 3 angaar, erkjender jeg selvfølgelig, at der gives Tilfælde, hvor den Paagjældendes Rettiggelse til at faae Invalidforsørgelse eller Invalidforsørgelse af en høiere Grad, begrundet paa en vis Invaliditet, kan være kommen til Stede senere end det første eller tidligere Andragendes Indgivelse. I saa Tilfælde er det ganske vist ogsaa rigtigt, at Forsørgelsen kun tilkjendes ham fra det sidste Andragendes Indgivelse eller rettere sagt fra den Tid af, da han er bleven kvalificeret til at faae Forsørgelse. Men jeg ventte ogsaa, at man vil indrømme mig, at der kan foreligge Tilfælde af en anden Art, at denne Kvalifikation i Virkeligheden har været til Stede allerede ved det første Andragendes Indgivelse eller i alt Fald paa den Tid, da der blev indgivet Andragende tidligere end det sidste Andragende. Det forekommer mig, at det ikke vil være vanstelig at komme ud over Vansteligheden ved at gjøre en Tilføielse til § 3, som omtrent skulde gaa i den Retning: medmindre det findes, at Forsørgelsen allerede burde være tillagt ham efter et tidligere Andragende.

Berg: Der er et Spørgsmaal, jeg gjerne vilde have nærmere Oplysning om af den høitærede Minister. Den høitærede Minister urgereede stærkt, at Forslaget var fremsat, ikke i Administrationens Interesse, men af Hensyn til Invalidernes velforsaaede Interesser, saaledes som det ogsaa staar her i Anmærkningerne. Jeg forstaar iøvrigt endnu ikke rigtigt dette. Det forekommer mig, at den høitærede Minister fremsatte Sagen saaledes, at Invalidbestyrelsen har været meget mild og overbærende, ja saa overbærende at den næsten har maattet krænke Ordene i Lovens § 1 for at faae den Paagjældende ind under 3die Klasse — jeg antager, at det navnlig er dem, og jeg har ogsaa tidligere erkjendt, at man i de senere Aar har lagt sig efter en særdeles mild og overbærende Bedømmelse — men at saa vedkommende Invalid, støttende sig paa denne Behandling, med denne Tilhændelse af Invalidpension i Haanden kunde gaa til Domstolene paa Grundlag af dette velvillige Skøn, hvorved der var tilkjendt Vedkommende Invalidforsørgelse, førte den tilbage i en længere Arrække. Følgen deraf